

AANPASSING

door C.v.O.

In 't spraakkunstboek van de kweek kwam ook zo'n erg leuk hoofdstuk voor over: „Woordvorming”. En 'k heb er aan één kant altijd nog spijt van, dat we toen nog niet zo mooi konden werken met 't woord: crisis. Want hiermee kun je toch een eindeloze rij van de gezelligste combinaties fabriceren, als daar zijn: crisis-problemen, crisis-thee, crisis-huwelijk, crisis-sokken, crisis... enfin, naar believen kan dit verder zo onmogelijk mogelijk worden aangevuld. 't Zou er vast zo mee gaan als met: distributie(kaas) en éénheids(worst). Met dit verschil dan, dat de laatste woorden gelukkig historisch gewoeden zijn, terwijl „crisis” een chronisch bestaansrecht dreigt te veroveren. Wat met de eigenlijke betekenis van 't woord weer niet overeenkomt, want volgens onzen vriend Koenen is crisis zoveel als een wending keerpunt of stoornis en wordt er dus verondersteld, dat er een einde, hoe dan ook, te zien moet zijn. En we zijn pessimistisch genoeg, daar voorlopig nog niet aan te geloven. Wat weer niet betekent, dat we nu bij de pakken gaan neerzitten, alle narigheid ijskoud over ons heen laten komen en dan maar heel zielig gaan zitten zuchten: Och ja, 't is crisis, hè! Integendeel, neem liever dat andere geliefkoosde woord over en ga 't daar eens mee proberen. Aanpassing heet dat woord. En er dan niet mee schermen, maar er echt iets mee doen. —

Daarom was 'k een paar maanden geleden ook zo enthousiast voor die crisis-huwelijk-vraagrubriek (was dat effe een fijn woord!). 'k Heb toen ook ijverig alles mee uitgekend en uitgeknoebeld en hadde ik een man gehad, we zouden het subiet gewaagd hebben met die 100 pop in de maand. Toch heb 'k geen berekening ingestuurd, want natuurlijk kan ieder gegadigde je dan gemakkelijk aanzeggen: „De beste stuurlui staan nog steeds aan de wal, zus,” om daarna hooghartig verder te wandelen op 's levens paadje. En gelijk hebben ze!

Maar nu is er dan toch eens een nieuw object, om ons aanpassingsvermogen op te gaan toepassen. En 'k wil daarmee beslist en style blijven, dus: het één-vrouws-crisis-huishouden.

't Is wel jammer, dat we meteen met de materiële kant van 't geval moeten aankomen, maar 'k zou een maximum-salaris willen stellen van f 50.— per maand. Want hoeveel jonge dochteren zouden daar wel niet mee rondtobben?

Laten we maar geen getallen noemen, daar word je maar zwaarmoedig van en dat is nergens goed voor. Nee, liever hoofd op en met een enthousiast gezicht zeggen: Ja zeker, dat kan wel, als 't moet! En 'k heb zo'n vaag vermoeden, dat 't zal moeten. Want ons nieuwe ambt van kwekeling met acte b.v. belooft een baan op zichzelf te worden met een salaris van ± f 600.— per jaar. Dan zullen we ons daarop moeten instellen en liefst zo opgewekt mogelijk.

In dit geval gaat 't voornoemde spreekwoord niet op, want 'k kan uit ervaring spreken en doe dat dan ook tot bemoediging, opbeuring, troosting en sterking van vele lotgenoten. 't Zou toch zo jammer zijn, als we later, met mummeltoetjes en kapothoedjes, op deze jaren, onze beste jaren toch, moesten terugzien met spijt in ons hart, dat we er niet meer van gemaakt hebben. Want spijt krijg je vast en zeker, als je niet anders doet dan meezingen in dat koor van ontevredenenen, die enkel en alleen maar kijken en speuren naar „wat had kunnen zijn.”

Kankeren is óók een modeartikel, hoor! Kom, laten we verder gaan!

We hebben dus een baan, welke dan ook, van f 50.— per maand. Je kunt niet bij je ouders wonen of je wilt hen ook niet altijd tot last blijven, dus je moet een hol voor je voet hebben. Je ouders wonen nog dichtbij genoeg, om er gezellig ieder week-end heen te gaan.

Je stelt voorop, dat je er alleen wilt komen, dus geen stiekeme toelagen of anderszins. (Alleen de was zou 'k van deze voorwaarde willen uitsluiten, want daar heb je eenvoudig geen tijd of gelegenheid voor). Je argwanende familieleden vermoeden in 't begin wel hele ladingen clandestien meegesleepte levensmiddelen, maar stoor je daar niet aan. Probeer ook de verwenningsdrang van je moeder te weerstaan, op gevaar af, dat 't onhartelijk lijkt.

Dus — op zoek naar een gestoffeerde kamer. De stoffering behoeft alleen uit vloer- en raambekleding te bestaan, de term „ongemeubileerd” brengt weer personele belasting mee.

Natuurlijk stel je géén onmiddellijke eisen, maar je begint te vragen: Wat kan 'k krijgen voor f 10.— per maand. Je sláágt, dat spreekt vanzelf en op een goede dag trek je met je zaakje naar je nieuwe home. De inventaris zal niet voor iedereen even gemakkelijk bij elkaar te krijgen zijn, maar 'k veronderstel,

....en dan steek je van wal....

dat je eigen kamertje thuis zo langzamerhand toch wel 't een en ander bevatte. En wat de potjes en pannetjes betreft, kijk, dan beleg je vooraf een raadszitting met gesloten deuren in de studeerkamer van je besten vader en dan steek je van wal ongeveer als volgt: „Als ik ging trouwen, zouden er waarschijnlijk veel meer en veel grotere uitgaven zijn, zoudt u van zins en willens zijn dit één-vrouws-huishoudentje een beetje op streek te helpen?“ Ieder knapt dit onderdeel maar naar z'n beste weten op. — Als je je de weelde moogt permitteren, enkele dingen aan te schaffen, koop dan zo, dat je er altijd wat aan hebt, zelfs al ga je naar een andere staat des levens over.

Maar enfin, je bent dus, waar je wezen wilt. Dan komt er eerst een vrij zure appel, maar 't beste is: meteen een fikse hap, goed kauwen en vlug doorslikken, dan is 't ergste leed ook al weer geleden.

Je kamer ligt dicht bij je werk, dat spaart tijd, dus geld. Want nu hoef je niet zo erg onwijs vroeg op te staan om je kamer „gedaan“ te hebben, voor je aan de arbeid tigt. En dat moet toch, want later heb je er niets geen zin meer in. Je koffiedrink-spullen zet je ook vast klaar, dan kan er meteen worden aangevallen en kun je je rustig ook nog een stief kwartiertje aan vriend Morpheus wijden. Je warme maaltijd wordt je 's avonds thuisgebracht van de Huishoudschool b.v., waar ze een zeer ruime hand van opscheppen plegen te bezitten, zodat je zeker twee dagen ervan eten kunt. Desnoods maak je er zelf 't een of ander slatje of soepje bij. Op dat punt staan wij vrouwen, toch zeker nergens voor! Eens per dag was je af en dan rest nog een lange, heerlijk rustige avond.

Dit nu kan de indeling van een normale, rustige dag zijn. En 'k zou willen vragen: kan 't zo of niet?

'k Hoor al een bende „ja maar's“, 'k voel ze gewoon aan komen rennen en tòch wil 'k al die pessimisten van te voren nièt geruststellen. Knobbel 't zelf maar eens uit, vergeet alsjeblijft niets en reken gerust nog met een koekje bij de thee, honing op je brood en . . . een blommetje om je heen. Al die kleine gezelligheidsdingen, evenals een cadeautje voor één der geliefden op z'n tijd, moet je je met een gerust hart kunnen permitteren.

De onverwachte uitgaven b.v. in verband met ziekte heb 'k ook niet over 't hoofd gezien. Je wordt natuurlijk „buspatiënt“ of lid van een andere ziekteverzekering, zodat je daaromtrent een heel safe gevoel kunt hebben, voorzover 't de pecuniae betreft.

En nu ben 'k heel erg benieuwd, wat de resultaten van de rekenarij zullen zijn. Misschien beleef je ook de sensatie om aan 't eind van de eerste maand nog over te houden. Met een geweldige rimpel in je hoofd en een dito potlood achteraan je hoofd maak je je kas op, telt en telt nog eens, kijkt nauwkeurig of er niets vergeten is en warempel — er is nog over. Van louter genoeg worden je buitensporig en breng je voor je Moeder 't eerstvolgende week-end een doos bonbons mee, wat ontvangen wordt met een: „Nee maar, kind, hoe kòm je dáaraan?“ Als je volgens de grote „men“ zo onwijs Amerikaans zit te leven, dan moet je óf verhongeren, óf gappen. Maar ze hebben niet 't flauwste vermoeden van 't werkelijk sportieve element, dat er in zulk een leven schuilt. En och, 't is ook zo echt genoeglijk, je eigen bedoeninkje te hebben. Je hebt een huishouden in 't klein, je leert een massa, wat je altijd te pas zal komen en je voelt je beslist, als je Moeder bij je komt en er niets aan te merken valt.

Vermoeide familieleden en vrienden kun je heerlijk lui installeren en wat verwennen, je houdt open deur en hart voor ieder die behoefte gevoelt aan een rustig roddeluurkje.

Over deze ideële kant van 't geval zou 'k nog langer kunnen doorbomen dan over de materiële, maar 'k wil 't liever aan je eigen fantasie verder overlaten. 'k Heb alleen wat meer moed, levensmoed en dus ook levensblijheid willen geven aan al die tobberds, die geneigd zijn hun hoofd te laten hangen en gewoon de toekomst niet meer aandurven. En als wij, meisjes, de moed opgeven, hoe zullen we dan ooit in staat zijn, onze mannen te helpen, voor wie 't allemaal toch nog zo heel veel moeilijker is?